

Konczek József

Az ősz emléke tavasszal (1966-ból)

Április utolsó reggele.

Mint kitépett osztálylapok, az ősz
még fel-felkavarog a bátor virradatban
a Duna-parton, ahol a discó-hajó időz,
hol diszkófejű nagyurunk, a néma harsogás
meg-megkápráztat a moccanó inakban.

Hörgőkéből égre sóhajtott ünnepi harangok lengnek kondulatlan.

Emlékezhetsz –

repeső nagy pipacsok
szemhéjakká lettek.
Lámpásként járkáltam
egymagamban is.
Átvilágítottam mind az ipi-apacsok
lüktető helyét,
a szemhatárokat,
arcába néztem az ijedt gyerekkornak,
és most örömömbé ölelem.

Április utolsó reggelén
láthatsz úszni hajlékony olajfestékbe öltözött hajókat,
meggabalyodott
muzsikáló kis derekakat,
márkizóz óraszonettet,
amit a holland matrózok
árultak csíkos trikó alól,
de akkor engem már
a visító vidéki ősz
gyümölcsös Bakkhusz-pompája
ért szíven, mint amikor egy friss idegszál éppen
csontokig érzékeli az izmot,
és tudja, hogy erősödni fog.

De nem a vonulásokban, a táncos mámorokban voltam boldog,
csak abban, hogy az érzékelt idő

velem akkor legmélyéig forgott,
s mint ámult arcú bűvár,
kereszt két kezem
ölelte a rengő, hús, komoly vizet,
a levegőnél lassúbb mozdulású anyagot,
melybe lebukva létezem,
de ajkamon maradt a fenti fény íze...

Ez a páros helyzetek, a nyitott, békés tűnődések olyan csendje volt,
melyben végre kiszolgáltatottan,

nyugodtan,
de voltam.

Hajnalban a csillagok, a halvány csillagok
kiúsznak a szájak illatos zugából,
egekbe ivódnak.

Tavaszkukorékol.

S csak a véghetetlen egék tiszta derengése
lélegezhet át énekké konkrét, merev alkoholt,
amely nem védett meg kitakartan
április utolsó reggelén.

Elcsitult egy ritmus.

Dallam zsong a lenge lányinakban.

Azt az elúszó hajót,
a kandaláberekkel
körülrakott rácsos tűzhelyet,
melyben faragott kemény rönkökkel
sikamlós tapsoknak fűtenek,
amely körül karnevál-hazugság illegett,
eloldom
belül,
magamban is.

(„Róla guzlicaszó, csimpolyaszó hallatik.”)

S csak az ég reszkető mélyi kékje
sóvároghat át szemembe annyi elfagyott
vesszőcskét, hogy takarva és kötve
nem lesz vacogás
a nyitást,
az idő-vidítást remélve.

Nem kérem, hogy fűszerkincses Indiát regélje,
forrásvizet mondjon nekem csak a rádió,
beállnak bennem a tengeri hajók
s az itteni mélységgel lenni ketten
térek vissza
fellüktetni
tunguz metszésű tekintetében.

Minótauros és kedvese (1990, raku)